ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI PICARD

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ο Ἀντρέας ντύθηκε βιαστικά καὶ φάναξε ἕνα ταξί. Εἶχε λάβει ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα γράμμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πληροφορήθηκε ὅτι ὁ κ. Σαμπρέν, ὁ θεῖος του, ἀσθενοῦσε σοβαρὰ κι' ἔζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ πρίν πεθάνῃ.

Ὁ κ. Σαμπρὲν ἦταν ἕνας ἰδιότροπος γέρος καὶ περνοῦσε τὴ ζωή του μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Δὲ δεχόταν ποτὲ ἐπισκέψεις κι' εἶχε κοντά του μονάχα μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια γιὰ νὰ τὸν περιποιεῖται. Γιὰ τοὺς συγγενεῖς του ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ λιγάκι τρελλός, γιατὶ μόνη του σύχαρίστηση στὴν ἀτέλειωτη μοναξιά του εἶχε ἡ ξεφυλλίζη παλιὰ καὶ σπάνια βιβλία, σκυμμένος ὧρες ὁλόκληρες πάνω τους.

Ἐκτὸς τῶν ἀσχολιῶν του ὡς βιβλιοφίλου τοῦ ἄρεσε νὰ γράφῃ κάτι μυθιστορήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε γίνει ἀρκετὰ γνωστὸς καὶ εἶχε ἀποκομίσει μεγίστη ἐπιτυχία ἄλλοτε, ὅταν τὰ εἶχε πρωτοεκδώσει.

Μόλις ἔφτασε ὁ Ἀντρέας στὴ βίλλα τοῦ θείου του χτύπησε δειλὰ τὸ κουδοῦνι. Στὴν ἀρχὴ ἄκουσε νὰ κλείνῃ μιὰ πόρτα κι' ὕστερα βήματα νὰ πλησιάζουν. Ἦταν ἡ ἐξαδέλφη του ἡ Λεόνη ποὺ ἀνοίγει ὅταν ν' ἀνοίξῃ. Μὲ τὴν πρώτη του ματιὰ κατάλαβε ἀμέσως τὸ μοιραῖο χτύπημα δὲν εἶχε δοθῆ ἀκόμα.

Πατώνας στὴ μύτη τῶν ποδιῶν του προχώρησε ὡς τὴν τραπεζαρία, ὅπου βρῆκε κι' ἄλλους ἐφτὰ συγγενεῖς του ποὺ περιμέναν τοὺς καλέσῃ ὁ ἑτοιμοθάνατος.

Πρώτη καὶ καλύτερη ἦταν ἡ θειὰ Γιοσεφίνα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ δακρύσῃ. Ὕστερα ὁ μπάρμπα-Καῖσσρ ὁ ὁποῖος δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του στὴν ἰδέα τῆς ἀναγνώσεως τῆς διαθήκης καὶ λοξοκύτταζε κάποτε-κάποτε τὴν ἀδερφή του ἡ ἀλησμονάντας τὶς βρισιές ποὺ εἶχαν ἀλλάξει μαζί της πρὶν τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τους. Κατόπι οἱ τρεῖς ἐξάδελφοι Οὐφλὲρ, ἄφωνοι τάχα ἀπὸ τὸν πόνο τους καὶ μὲ ἀφυσκολία συγκρατάντας τὰ κλάματα. Καὶ τελευταία ἡ θειὰ Εὐλαλία ποὺ μάλλωνε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὸ γυιό της, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ βλέμμα του ἔκανε ἀπογραφὴ τῶν ἐπίπλων τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Ἀντρέας κάθισε συλλογισμένος σὲ μιὰ ἄκρη καὶ περίμενε.

—Μήπως ξέρετε ἂν ἔχει διαθήκη ; ρώτησε ὁ μπάρμπα Καῖσαρ, μή μπορώντας νὰ κρύψῃ περισσότερο τὴν ἀνυπομονησία του.

—Δὲν ξέρουμε ἀκόμα πῶς τὰ ἔχει κανονίσει, μουρμούρισε μὲ προσποιητὴ θλίψη ἡ θειὰ Γιοσεφίνα. Θἄχουμε ἔκπληξεις.

—Τὸ βοίσκετε ἀστεῖο νὰ ἀφήσῃ ὅλα σ' ἕναν κι' οἱ ἄλλοι νὰ φύγουμε μ' ἄδειανὰ χέρια ; εἶπε χαμογελώντας ἀπὸ τοὺς Οὐφλὲρ.

Κι' ἡ συζήτηση θὰ προχωροῦσε ζωηρότερη στὸν ἴδιον τόνο, ἂν δὲν ἔμπαινε ἡ ὑπηρέτρια νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι τοὺς ἐζητοῦσε ὁ κύριος.

Τότε ἄρχισαν νὰ τρέχουν ὅλοι μαζὶ σπρώχνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ πιάσουν καλὴ θέση γύρω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ ἑτοιμοθανάτου.

Ἀφοῦ τοῦ εἶπαν κάμποσα λόγια καὶ ἔδειξαν τὰ φιλόστοργα αἰσθήματά τους μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, στάθηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὸ μικρὸ δωμάτιο. Ὅλοι κυττάζονταν ἀναμεταξύ τους χωρὶς ν' ἀλλάξουν λόγο. Ἀντίκρυζαν γεμᾶτοι ἀνησυχία τὸ συμβολαιογράφο, ἕναν κοντὸ καὶ ἀδύνατο ἄνθρωπάκο μὲ μεγάλη γενειάδα καὶ χρυσὰ γυαλιά.

Ὁ κ. Σαμπρὲν κατώρθωσε ν' ἀνασηκωθῆ βοηθούμενος ἀπὸ τὴ θειὰ Εὐλαλία καὶ τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια κι' ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ χαμηλόφωνα :

—Σᾶς ἐφάναξα ἐδῶ, ἀγαπημένα μου παιδιὰ γιατὶ δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλά. Γι' αὐτὸ θέλησα πρὶν σᾶς ἀφήσω γιὰ πάντα, νὰ μὴν ἔχετε κανένα παράπονο μαζί μου καὶ νὰ μὴ λέτε πῶς σᾶς ἐξέχασα στὶς τελευταῖες μου στιγμές.

Ἀμέσως φωνὲς διαιαστυρίας, ἐκφράσεις ἀφοσιώσεως καὶ εὐχὲς ἀκροζωΐας ἀκούσθηκαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Ὁ θεῖος ὅμως ἐπέβαλε σιωπὴ μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία κι' ἐξακολούθησε :

—Μὲ θεωρεῖτε πλούσιον ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἔχω οὔτε γραμμάτια οὔτε ὁμολογίες, ἀλλὰ μόνο ἐλάχιστα χρήματα, ὅσα ἀκριβῶς μοῦ φτάνουν γιὰ νὰ ψευτοπεράσω τὸ λίγον καιρὸ ποὺ μοῦ μένει. Ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν ἔχω. Τὸ ἀφήνω, μαζὶ μὲ ὅσα ἔπιπλα περιέχει, στὴν πιστή μου κι' ἀφοσιωμένη Κατερίνα, ὡς ἀμοιβὴ γιὰ τὶς πολυετεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ προσέφερε τὰ χρόνια μου. Ἐξαιρῶ ἀπὸ τὸ περιβιὸ τὴ τὴ βιβλιοθήκη μου, ἀπὸ ὁποίας τὰ βιβλία θὰ μοιραστοῦν ἀναμεταξύ σας. Καθένας ἀπὸ σᾶς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν πειὸ ἡλικιωμένο, θὰ διαλέξῃ μπροστὰ σὲ μένα καὶ στὸν κύριο Φουᾶ τὸ συμβολαιογράφο μου, ὁ ὁποῖος θὰ κρατήσῃ σημείωση, τὰ βιβλία ποὺ θἄθελε ν' ἀποκτήσῃ. Μετὰ τὴν ἐκλογή σας ἡ ἀδειανὴ βιβλιοθήκη θὰ μείνῃ στὴν πιστή μου ὑπηρέτρια. Ἄλλωστε τὰ βιβλία ποὺ θὰ ὁρίσητε θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ πάρετε μόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό μου.

Ἡ θεία Εὐλαλία, ποὺ ἦταν ἡ πειὸ ἡλικιωμένη, δύσκολα συγκρατώντας τὴ λύσσα της προχωροῦσε μὲ μοχθηρὸ πρόσωπο καὶ σουφρωμένα χείλη καὶ πῆρε στὴν τύχη μιὰ σειρὰ παλιῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα τῆς ἐφάνηκαν πολύτιμα καὶ σπάνια γιατὶ τὰ καλύμματά τους ἦσαν μισοφαγωμένα ἀπὸ τὸν καιρὸ κι' οἱ σελίδες κιτρινισμένες. Ὁ μπάρμπα Καῖσαρ, ποὺ εἶχε καινούργιες ἰδέες διάλεξε μερικὰ φιλοσοφικὰ ἔργα. Οἱ τρεῖς Οὐφλὲρ κράτησαν διάφορα ποιήματα, μυθιστορήματα καὶ διηγήματα τῶν ὁποίων οἱ συγγραφεῖς τοὺς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστοι καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν τ' ὄνομά τους.

Ὁ Ἀντρέας, ὁ πειὸ γραμματισμένος ἀλλὰ κι' ὁ προτελευταῖος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ξεχώρισεν ἐκεῖνα ποὺ εἶχεν ἀφήσει ἡ ἀμάθεια τῶν συγκληρονόμων.

Τελευταῖα ἔμενε ἡ Λεόνη. ἡ πειὸ μικρότερη στὴν ἡλικία, ἡ ὁποία ἔκλαιγε ἥσυχα σὲ μιὰ γωνιὰ γιατὶ ἡ ἄδικη αὐτὴ διανομὴ τῆς εἶχε προξενήσει μιὰ μεγάλη στενοχώρια.

Ὅλα τ' ἀκριβὰ βιβλία τοῦ θείου της εἶχαν σκορπιστῆ κάτω ἀπ' τὰ μάτια της, γιὰ νὰ πέσουν ποιός ξέρει σὲ τί χέρια !.. Αὐτὸ ἦταν τρομερό, ἀπίστευτο, φοβερὸ γιὰ τὴ μικρὴ ἀνεψιά.

— Ἡ σειρά σας τώρα, δεσποινίς ! τῆς εἶπε ἥσυχα ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ ἐκλογὴ τώρα δὲν ἦταν κσί τόσο δύσκολη, γιατὶ μονάχα δυὸ σειρὲς εἶχαν ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω. Μηχανικὰ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τοὺς τίτλους καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων, ὅταν ἄξαφνα ἀνεπήδησε βλέποντας τὴ λέξη Σαμπρέν ! Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ θείου της ! Τὰ βιβλία τοῦ θείου της ! Ἐκεῖνα ποὺ εἶχε γράψει ὁ ἴδιος !

Ἔτσι λοιπὸν ἀπαφάσιστε νὰ κρατήσῃ τὰ βιβλία τοῦ θείου της, γιατὶ μόνη αὐτὴ ἤξερε νὰ διαβάζῃ τὰ ἔργα τοῦ γέρου.

Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ἡ Λεόνη εἶχε δικά της πειὰ τὰ περιπόθητα βιβλία ποὺ εἶχε διαλέξει. Τὴν ἴδια βραδειὰ ἄρχισε τὴν ἀνάγνωσή τους. Ἄξαφνα, περίεργη καθὼς ἦταν, θέλησε νὰ μάθῃ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας καὶ ἀπὸ τὴ μέση τοῦ μυθιστορήματος πήδησε στὸ τέλος. Πόση ὅμως, ἦταν ἡ ἔκπληξή της, ὅταν μεταξὺ τῆς τελευταίας καὶ τῆς προτελευταίας σελίδος τοῦ βιβλίου, βρῆκε ἕνα τραπεζογραμμάτιο τῶν χιλίων φράγκων, μεταξὺ τῆς προτελευταίας καὶ τῆς προηγουμένης ἄλλο, στὴν παρακάτω ἄλλο κι' ἄλλο κι' ἄλλο... Κάθε τόμος στὶς τελευταῖες σελίδες του ἔκρυβε δέκα χιλιάδες φράγκα σὲ τραπεζογραμμάτια κι' ὅλοι μαζὶ ἑκατό.

Ἦταν ἡ κληρονομιὰ τοῦ θείου Σαμπρὲν, τοῦ πολύξερου στὴν μικρὴ ἀνεψιά του, στὴν μόνη ποὺ ἐκτιμοῦσε τὸ ἔργο του !

Henri Picard

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Τὰ αὐτοκίνητα στὰς διαφόρους χώρας

— Κατὰ μίαν πρόσφατο στατιστικὴ (τοῦ 1927) ἰδοὺ πόσα αὐτοκίνητα- λεωφορεῖα κυκλοφοροῦν στὶς κυριώτερες χῶρες τοῦ κόσμου : Ἡνωμένες Πολιτεῖαι : 60.000, Γαλλία : 35.000, Ἀγγλία : 18.000, Ἰταλία : 14 700. Κατόπιν ἔρχονται ἡ Ὁλλανδία, ἡ Σουηδία μὲ 2.500 αὐτοκίνητα ἡ καθεμία. Ἡ Ἑλλὰς ἔρχεται δεκάτη μὲ 1.700 αὐτοκίνητα. Ἡ Ἱσπανία, τὸ Βέλγιον, ἡ Νορβηγία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Δανία ἔρχονται μετὰ τὴν Ἑλλάδα ! Τελευταῖες δὲ ἔρχονται : ἡ Βενεζουέλα, μέ... 37, καὶ ἡ Κόστα - Ρίκα μέ... 35 μόνον αὐτοκίνητα - λεωφορεῖα !

***

Ποίησις καὶ... ξύλο !...

— Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γνωστοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Ἐμμανουὴλ Γκέϊμπελ, οἱ κληρονόμοι του βρῆκαν μὲσ' στὰ χαρτιά του τὴν ἑξῆς περίεργη ἐπιστολή :

« Ἐνδοξότατε κ. Γκέϊμπελ,

Σήμερα μόλις κατωρθώσαμε τέλος νὰποστηθίσωμε ὁλόκληρο τὸ ποίημά σας, τὸ ἐπωνομαζόμενον «Φρουχλιγοσόνουγγ». Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, πέντε ἐκ τῶν συμμαθητῶν μου ἐτιμωρήθησαν διότι δὲν τὸ εἶχαν ἀκόμη μάθει, δύο δὲ ἐδάρησαν παρὰ τοῦ κ καθηγητοῦ.

Δὲν θὰ εἴχατε βέβαια ὑπ' ὄψιν ὅλ' αὐτά, ὅταν ἐγράψατε τὸ ποίημά σας. Ὁ καθηγητής μᾶς λέει ὅτι εἶνε ἕνα πολὺ ὡραῖο ποίημα. Τί φταίμε ἐμεῖς ; ἐμεῖς γι' αὐτό ;

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς λοιπόν, τοὺς λόγους, ἔρχομαι ἐξ ὀνόματος τῶν συμμαθητῶν μου, νὰ σᾶς ὑποβάλλω μιὰ παράκλησι : Μὴν ξαναγράψετε ποιήματα ! Γιατὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων μᾶς ἀναγκάζουν νὰ μαθαίνουμε τὴν βιογραφία τῶν ποιητῶν, μὲ τὶς ἡμερομηνίες τῆς γεννήσεώς των καὶ τοῦ θανάτου των. Ἔσεῖς, εὐτυχῶς δὲν πεθάνατε ἀκόμη. Καὶ σᾶς εὐχόμεθα νὰ ζήσετε πολύ, τοὐλάχιστον μέχρις ὅτου ἀποφοιτήσωμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο».

Μὲ πολλὴ τιμὴ
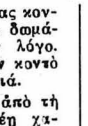
Κάρλ Ντέχμαν, μαθητὴς τῆς 2ας Τάξεως»